

Arrest

**nr. 75 114 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 15 maart 2011 januari 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 oktober 2011.

1.3. Op 30 november 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Turkmani Shahk in het district Qaysar in de provincie Faryab. U bent Turkmeens van ethnische origine. U verbleef sinds uw geboorte in Turkmani Shahk.

Volgens uw verklaringen baatte u gedurende twee jaar een shop uit in de bazaar van uw dorp. U verkocht er DVD's, CD's, telefoonkaarten, downloadde muziek en herstelde telefoons. U verklaart dat u een jaar na de opening van uw shop telefonisch werd gecontacteerd door de Taliban, die u zeiden dat uw activiteiten niet toegelaten waren en u aanmaanden uw shop te sluiten. Vijf maanden later kreeg u opnieuw telefoon met soortgelijke waarschuwingen. Toen u ten slotte ook nog een dreigbrief kreeg van de Taliban besloot u uw winkel te sluiten en Afghanistan te ontvluchten. U verklaart via Iran en Turkije naar Griekenland te zijn gereisd. Van daar reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 15 maart 2011 asiel heeft aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een geboorteakte (taskara), een proces verbaal van de politie en een dreigbrief van de Taliban voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat er ernstig getwijfeld dient te worden aan uw beweringen dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het district Qaysar in de provincie Faryab verbleef. U mag dan wel weet hebben van de etnische bevolkingssamenstelling van uw provincie (gehoorverslag, CGVS, dd.18/10/2011, p. 4) en namen van districten en omliggende provincies kennen. Wanneer hierover wordt doorgevraagd, blijkt echter uw geografische en geopolitieke kennis van uw district en provincie zo ontoereikend te zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende uw herkomst volledig ondermijnt.

Gevraagd naar enkele districten in uw provincie somt u merkwaardig snel de districten op die uw provincie rijk is en voegt u er tevens het district Ghormach uit de provincie Badghis aan toe. Wanneer u echter gevraagd wordt dit laatste district geografisch te situeren, stelt u dat het ver verwijderd ligt van het district Qaysar en dat het dichterbij ligt tegen het district Maymana (CGVS, p.7). Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat het bewuste district Ghormach aan het district Qaysar grenst. Bovendien liggen Ghormach en Maymana niet dichterbij elkaar dan Qaysar, maar ligt in tegendeel Ghormach ten westen van Qaysar en Maymana in de andere richting, ten oosten van Qaysar (zie informatie in het administratief dossier, stuk 4). Uw ontoereikende geografische kennis blijkt verder uit het feit dat u ten zuiden van het district Qaysar niet het district de provincie Badghis, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, situeert maar wel Iran of Turkmenistan (CGVS, p. 8). U raakt het spoor helemaal bijster wanneer u vervolgens Iran ten oosten en de provincie Jawzjan ten zuiden van de provincie Faryab aanduidt (CGVS, p.8). Uit de informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt dat Iran ten westen ligt van Faryab en de provincie Jawzjan ten noord-oosten.

Gevraagd naar de naam van de huidige gouverneur van de provincie Faryab, antwoordt u ten onrechte dat de gouverneur een zekere Tarik Khan is (CGVS p. 7). Wanneer de interviewer de naam van de huidige gouverneur expliciet noemt, met name Abdul Haq Shafaq, herkent u hem evenmin als gouverneur van de provincie (CGVS, p. 7 en informatie in het administratief dossier). Ook de namen van vorige gouverneurs zijn u onbekend (CGVS, p. 7). Gezien u, zoals u zelf beweert, uw gans leven in Turkmani Shakh heeft geleefd (CGVS, p. 3), mag worden verondersteld dat de namen van provinciegouverneurs u niet onbekend zijn. Gouverneurs spelen immers een sleutelrol in de lokale overheidsstructuren in Afghanistan en zijn verre van onbekende namen voor de lokale bevolking. Ze hebben aanzienlijke autonomie en genieten een zekere machtsreputatie, waaraan ze nu net hun benoeming te danken hebben (zie informatie in het administratief dossier, stukken 2 en 3). Uw bewering dat inwoners van de provincie het zich niet aantrekken wie de provinciegouverneur is, is dan ook weinig overtuigend (CGVS, p. 23). U kan evenmin aangeven wanneer de laatste verkiezingen in Afghanistan werden georganiseerd (CGVS, p. 24). Gezien de grote impact van verkiezingen op de veiligheidssituatie in Afghanistan kan ook van iemand die niet ging stemmen, verwacht worden dat hij op de hoogte is van het feit dat verkiezingen plaatsvonden, zeker wanneer deze persoon een winkel uitbaat op een markt. Verder is de naam van de politiechef van de provincie Faryab u niet bekend (CGVS, p. 23). Over de naam Farukh Jenab zou u iets gehoord hebben, maar verder zegt u die naam weinig (CGVS, p. 9). Farukh Jenab was voorzitter van de provinciale raad en is verkozen in de Meshrano Jirga (Stuk 8). Meer nog dan die feiten had u zijn naam allicht in verband kunnen brengen met de

talrijke veiligheidsincidenten waaronder het district Qaysar en de provincie Faryab te lijden hebben (Stuk 9). Zijn broer en neef werden in 2009 samen met nog andere dorpsbewoners door Taliban uit het Ghormach district ontvoerd (Stuk 9).

Veiligheidsincidenten in uw regio beperkten zich volgens uw beweringen tot een Talibanaanval op een antenne en het districtcentrum van Qaysar (CGVS, p. 15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat alleen al het district Qaysar sinds 2007 een stijging kent van het aantal veiligheidsincidenten. Initieel opererend vanuit Ghormach district in de provincie Baghdis voerden de anti-regeringselementen verschillende aanslagen uit waarbij verscheidene doden vielen, waaronder de schaduw-gouverneur van de Taliban. Confrontaties tussen voornoemde elementen en de overheid leidde ondermeer tot de interne vlucht van honderden families (Stukken 10 tem 17). Gevraagd naar de aanwezigheid van buitenlandse legereenheden in uw provincie wijst u op de aanwezigheid van Duitse troepen (CGVS, p. 16). In Faryab wordt het Provincial Reconstruction Team echter sinds jaren geleid door Noorse troepen, wat u blijkbaar is ontgaan (Stuk 18).

Uw bewering dat u geen school heeft gelopen, tenzij een aantal jaren in een koranschool, en bijgevolg maar weinig kan lezen of schrijven (CGVS, p. 6) vergoelijkt trouwens uw ontoereikende kennis over het district Qaysar niet. Ook al beweert u amper te kunnen lezen en schrijven; u spreekt wel verschillende talen, baatte zelfstandig een telefoon – en muziekshop uit en was zelfs in staat om muziek via computer op mobiele telefoons te downloaden (CGVS, p. 3, 6, 11.). Opmerkelijk is ook dat u beweert drie jaar school te hebben gelopen in een koranschool, waar u o.a. Arabisch leerde lezen, maar u echter geen Arabische karakters zou herkennen op uw taskara (CGVS, p. 6, 10). Wat er ook van zij, zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerdde regio van afkomst.

Bovenstaande argumentatie toont aan dat het niet geloofwaardig is dat u uw gans leven in het district Qaysar in de provincie Faryab heeft gewoond. Door het afleggen van tegenstrijdige, onduidelijke en vage verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal dan ook in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Want de vaststelling dat u recentelijk niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiaire bescherming te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw huidige herkomst, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (cfr. Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR, Geneva, 1992, par. 205). U heeft het de Commissaris-generaal door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaats en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke leef- en woonsituatie. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw herkomst kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beweerdde problemen die zich in die regio zouden hebben afgespeeld. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt, namelijk een geboorteakte (taskara), een proces verbaal van de politie en een dreigbrief van de Taliban, kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw herkomst kan aan uw taskara geen waarde worden gehecht. Dezelfde opmerking kan geformuleerd worden ten aanzien van het proces verbaal en de dreigbrief van de Taliban, ze zijn immers niet van die aard dat zij de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat overeenkomstig de beleidsnota van september 2010 verweerster tot op heden aan personen uit bepaalde districten van de provincie Faryab de subsidiaire beschermingsstatus toekent. Onder verwijzing naar een aantal rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan besluit verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er ernstig getwijfeld wordt aan zijn beweringen dat hij de laatste jaren voor zijn vertrek naar België in het district Qaysar in de provincie Faryab verbleef, zoals wordt toegelicht, en (ii) door het afleggen van tegenstrijdige, onduidelijke en vage verklaringen hij het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid stelt om een duidelijk beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor hij deze derde landen heeft verlaten.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Los van de vaststelling dat het district Ghormach nog altijd deel uitmaakt van de provincie Badghis maar door een presidentieel decreet onder de administratieve controle staat van de provincie Faryab, zoals uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt, stelt de Raad vast dat dit district grenst aan het district Qaysar, waar verzoeker vandaan zou komen, en Almar en uit een eenvoudige blik op de toegevoegde geografische map dient vastgesteld te worden dat verzoekers bewering, te weten dat *“Gormach (...) ver weg (is) van mijn district maar (...) dicht (is) bij Maymana”* niet klopt. Dat verzoeker de afstand tussen de districten inschat aan de hand van de reisweg is niet overtuigend vermits hij zelf aangeeft de weg naar Gormach nooit gereden te hebben. Gormach grenst nu eenmaal aan Qaysar en Almar en het district Maymana ligt ten Noord-Oosten van Qaysar met daar nog tussenin het district Pashtun Kot. Derhalve klopt verzoekers argument niet.

Dat verzoeker geen correct antwoord kan geven over de ligging van Iran of Turkmenistan kan nog worden aangenomen, al is dit merkwaardig vermits verzoeker verklaart dat hij ook Farsi en Engels spreekt (gehoor, p. 3), doch dat hij de naam niet kent van de provinciegouverneur van zijn eigen provincie is, gelet op de primordiale rol die een provinciegouverneur speelt in de lokale politiek in Afghanistan niet aannemelijk (zie landeninformatie stuk 17, stuk 2-3). Dat verzoeker wenst op te merken dat hem niet werd gevraagd naar de gouverneur is niet ernstig vermits in de volgende paragraaf van het verzoekschrift de vraag en antwoord letterlijk worden overgenomen uit het gehoorverslag met de vermelding van de bladzijde (*“kent u de naam niet van de gouverneur van uw provincie? Als je daar woont dan trokken we ons dat niet aan wie de gouverneur was”* p. 23). Daarenboven merkt de Raad op dat op bladzijde 7 uitdrukkelijk werd gevraagd naar de *“gouverneur van de faryab provincie?”* en verzoeker antwoordt *“tarik Khan”*, een naam die niet overeenstemt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat geen *“tarik khan”* gouverneur is geweest sinds 2001 (zie landeninformatie stuk 17, stuk 1: lijst van provinciegouverneurs + achterkant biografie van Shafaq, Abdul

Haq Shafiq gouverneur van Faryab sinds 2007). Meer nog, wanneer de naam Shafaq, Abdul Haq Shafiq wordt genoemd door de interviewer tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij de naam kent, doch associeert hij deze naam duidelijk niet met de gouverneur, vermits hij op p. 23 stelt dat men zich daar niets van aantrekt.

Wanneer naar de *“politiechef van uw provincie”* wordt gepeild antwoordt verzoeker *“zijn naam is mohamed aslan”* wat niet overeenkomt met de gegevens in het administratief dossier (zie landeninformatie stuk 17, stuk 6).

Farukh Jenab was voorzitter van de provinciale raad en is verkozen in de Meshrano Jirga (zie landeninformatie stuk 17, stuk 8). Dat de naam lukraak is gekozen is evenmin ernstig vermits het hier wel gaat om de voorzitter van de provinciale raad die tussengekomen is in veiligheidsincidenten in zijn eigen thuisdistrict Qaysar (zie landeninformatie stuk 17, stuk 8, p. 5). Dat verzoeker deze man wel kent en verder niets kan vertellen dan het feit dat hij lid is van de “provincial council” ondermijnt derhalve verder zijn bewering in Qaysar te hebben gewoond tot zijn vertrek naar België. Het veiligheidsincident in juli 2009 waar Farukh Jenab bij betrokken raakte is volgens de informatie dermate ernstig en had zonder de tussenkomst van de voorzitter ernstige proporties kunnen aannemen met de Taliban van het district Gormach zodat het zelfs merkwaardig is dat verzoeker dit incident niet vermeld wanneer gevraagd wordt naar de problemen met de Taliban. Gelet op het belang van een persoon als Farukh Jenab en het feit dat hij afkomstig is van hetzelfde district als verzoeker mag redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zijn leven lang in dit district zou hebben gewoond, meer toelichting zou kunnen geven.

In de provincie Faryab en in het bijzonder het district Qaysar is de veiligheidssituatie zeer precair en volatiel, wordt het district geteisterd door aanvallen van AGE's (anti-government elements), AOG's (Afghan Opposition Groups), met IED's (“improvised explosive devices”) zoals blijkt uit de toegevoegde informatie die betrekking heeft op Qaysar in de periode 2006-2009 (zie landeninformatie stuk 17, stuk 10-17) zodat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie niet verder komt dan *“(…) Neen ik ken niemand die bedreigd was; normaal zijn er geen veiligheidsincidenten behalve een keer dat mobiele antenne die was aangevallen (…). De taliban twee jaar geleden naar het district ze vielen het districthuis aan; Nog ander problemen in uw district? De taliban viel het districthuis aan maar dat is twee jaar geleden; (…). Weet u over problemen van het buitenlands leger in uw provincie? Er waren wat incidenten met de politie maar niet met de buitenlanders;”*. (gehoor, p. 15) In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gemotiveerd dat *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat alleen al het district Qaysar sinds 2007 een stijging kent van het aantal veiligheidsincidenten. Initieel opererend vanuit Ghormach district in de provincie Baghdis voerden de anti-regeringselementen verschillende aanslagen uit waarbij verscheidene doden vielen, waaronder de schaduw-gouverneur van de Taliban. Confrontaties tussen voornoemde elementen en de overheid leidde ondermeer tot de interne vlucht van honderden families (Stukken 10 tem 17).”* Dat verzoeker *“enkel de aanval op de antenne vermeldde omdat deze aanval verband hield met zijn werk!”*, hij wel de taliban heeft vermeld en de aanval op het districtshuis, maar van hem niet kan verwacht worden dat hij alle “kleinere” aanslagen van de taliban kent of kan situeren, is gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier opnieuw niet ernstig. Er wordt immers niet gevraagd dat hij kleine aanslagen van de Taliban kent en situeert maar van verzoeker, geboren en getogen in Qaysar volgens zijn zeggen, mag verwacht worden dat hij als volwassen man en winkelier een coherent en aanvaardbaar relaas kan geven over de veiligheidssituatie in zijn eigen regio, wat in casu niet het geval is. Dat de mediamiddelen en de pers niet kunnen vergeleken worden met de Belgische informatiecultuur mag verzoeker niet beletten een waarheidsgetrouw en doorleefd beeld te scheppen van zijn regio en meer specifiek de veiligheidssituatie.

De Raad wijst erop, los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet onderwijs heeft genoten, dat van de asielzoeker die beweert afkomstig te zijn van een bepaalde stad, regio en land, mag verwacht worden dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke omgeving. Het is immers niet omdat men slechts een beperkte opleiding heeft gekregen, dat men verstoken is van iedere kennis.

2.6. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoeker ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Qaysar, Afghanistan.

2.7. In de mate verzoeker de Raad nog probeert te overtuigen door het indienen van een “overnamecontract” van zijn winkel in Qaysar wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten

slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Het identiteitsboekje van zijn vader is zo oud dat de data niet meer leesbaar zijn en kunnen ook niet worden aangenomen als bewijs dat verzoeker geboren en getogen is in Qaysar. Wat de foto's betreffen deze kunnen evenmin een aanwijzing zijn voor verzoekers afkomst vermits niet kan worden nagegaan waar en wanneer deze foto's werden genomen.

2.8. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn aankomst in België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Vermits verzoekers verblijf in het district Qaysar niet kan worden aangenomen kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij aldaar zou hebben gekend met de Taliban die hem zou hebben bedreigd omwille van zijn verboden activiteit in zijn winkel door de verkoop muziek en het opnemen van muziek. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.9. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst kan dan ook niet volstaan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker maakt niet aannemelijk afkomstig te zijn uit Qaysar. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS